

batten gav udtryk for dyb beklagelse af den holdning, Sydafrika har indtaget og fremdeles indtager overfor den afrikanske befolkning i det pågældende område. På den anden side gik det igennem en række taler som et ledende motiv, at man af hensyn til den sydvestafrikanske befolkningens egne interesser ikke kunne nøjes med en fordømmelse, men frem for alt måtte undgå at slå døren i og derved give afkald på den i Folkeforbundets mandataftale juridisk begrundede ret for FN til fremdeles at kræve indseende med forholdet.

Fra indisk side forelagdes et resolutionsforslag, til hvilket bl. a. Danmark var medforslagsstiller. Resolutionsforslaget var holdt i moderate vendinger, dels for at det skulle kunne samle det størst mulige antal stemmer, dels for at det ikke af Sydafrika skulle kunne karakteriseres som en i form eller indhold utilbørlig indblanding.

Ønsket om en mådeholdent udformet resolution deltes imidlertid ikke fra alle sider, og der fremsattes ændringsforslag dels af Liberia, dels af en femmagtsgruppe, hvori blandt Jugoslavien. Begge disse ændringsforslag, som tilsigtede en skærpelse af resolutionen, vedtoges, efter at man bl. a. fra dansk side havde taget afstand fra dem.

I resolutionens sluttelig vedtagne skikkelse godkendes dels Sydvestafrikakomiteens beretning, dels kræves det, at Sydafrika gennemfører komiteens henstillinger. Endelig pålægges det komiteen i sine kommende beretninger at fremsætte udførlige forslag om, hvad den sydafrikanske regering bør gøre for at opfylde alle mandatforpligtelser. Den sydafrikanske repræsentant fastslog senere under debatten, at i alt fald dette sidste forslag gik videre, end hvad der på nogen måde kunne bringes ind under den tidligere mandatordning.

Resolutionsforslaget godkendtes i udvalget med 42 stemmer mod 2 (Storbritannien og Sydafrika), medens 9 (bl. a. de skandinaviske lande og Australien) undlod at stemme.

I plenarforsamlingens møde den 3. december 1955 bekræftedes resolutionen med 45 stemmer mod 1 (Storbritannien), medens 10 (deriblandt de skandinaviske lande, Belgien, Holland og Canada) afholdt sig fra at stemme. Sydafrika var ikke repræsenteret,

d. Tilstedeligheden af mundtlige høringer.

Et særligt problem vedrørende Sydvestafrika, som fremkaldte langvarige og voldsomme debatter i 4. udvalg, angik tilstedeligheden af mundtlige høringer. I praksis er der ikke før 1. september 1955 blevet anmeldt nogen begæring om mundtlig høring i Sydvestafrikakomiteen. Da den fremkom, var komiteen nødsaget til at foranledige spørgsmålet afgjort på 10. plenarforsamling, men det frembød betydelige vanskeligheder for 4. udvalg at finde frem til en resolution, som kunne samle det nødvendige $\frac{2}{3}$ flertal.

Udvalget vedtog sluttelig med 23 stemmer mod 5 (østblokken), medens 21 undlod at stemme, et af Mexico, Thailand, Libanon og Liberia fremsat resolutionsforslag, som beder domstolen i Haag udtale sig om, hvorvidt det er i overensstemmelse med dens udtalelse af 11. juli 1950 (se beretning om 5. plenarforsamling pag. 64), at Sydvestafrikakomiteen eventuelt giver mundtlige høringer til ansøgere i spørgsmål, der vedrører det sydvestafrikanske territorium. Ja stemte bl. a. de skandinaviske lande med den begrundelse, at hvis der var tvivl om tilstedeligheden af mundtlige høringer, var den eneste udvej at søge en autoritativ erklæring fra domstolen i Haag. Resolutionen bekræftedes i plenarforsamlingens møde den 3. december 1955 med 32 stemmer (deriblandt de skandinaviske lande, de fleste af Commonwealthlandene, USA og Tyrkiet) mod 5 (østblokken), medens 19 (deriblandt Frankrig og Australien) undlod at stemme.

e. Forskellige petitioner og en mundtlig høring.

Plenarforsamlingen vedtog med betydeligt flertal 5 resolutioner vedrørende petitioner fra enkeltpersoner og fra repræsentanter for forskellige samfundsgrupper i Sydvestafrika.

Under debatten om mundtlige høringers tilstedelighed (se ovenfor under d) begærede en britisk præst ved navn Michael Scott, som tidligere har virket i Sydvestafrika, en mundtlig høring. Begæringen fremsattes på et tidspunkt, hvor 4. udvalg allerede havde afsluttet sin debat om Sydvestafrikakomiteens beretning. Mod høringen stemte 11, deriblandt de skandinaviske lande, Belgien, Holland, Storbritannien og USA; for stemte